

LORENZO LEAL-I

OROITZ BAT.

Leiala, bere izengañak diyon erara, gazte ta ernia, pasa zan mundutik. Ill zan! baña nola!...

—Semia badatorkit, bidian da,—ziyon bere amak; eta ordu artan bertan menturaz, illargi errañu batian bildurik, semiak botatzen zuen azken asnasa!.... ¡Ama zeukan goguan?... ¡Nork daki!

—Aztu!—esangodu laster munduak.

—Ez!—eranzungodegu difuntuaren adiskide eta lagun izan giñanak.

¡O Jauna! Kupi zaitetz ama artaz eta lurreko tristeetaz, eta eman semiari, arrats izugarri artako bere eriotz lagunai bezela, betiko argia.... *¡Lux pertpetua!*

ANTONIO ARZÁC.

